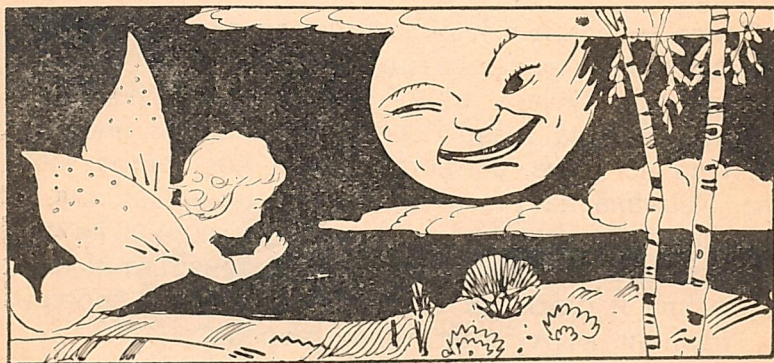

Пеперудката се поклонила, извинила се, задето го разбудила и се оплакала, че другитѣ пеперудки измачкали крилцата ѝ.

Поусмихналъ се Дѣдо Господъ, опъналъ смачканитѣ крилца и тѣ се изправили. После рекълъ:

— Почакай да подрѣмна. Тебе ще напѣстря азъ.

А когато станалъ, взелъ едно лястовиче перце, при-сигналъ дваждъ-триждъ къмъ блюдцата и погалилъ съ него крилцата на пеперудката. Тѣ станали толкова хубави, че когато другитѣ пеперудки и фъркатичкото я видѣли — смаяли се. А Дѣдо Господъ ѝ рекълъ:

— Ти си отъ нощнитѣ пеперудки — нали? Тогава помни: ти хвърчишъ нощемъ. Пази да не опърлишъ нейде крилцата си.

— Нѣма! — усмихнала се пеперудката и хвъркнала.

Всички се радвали на хубавата пеперудка. Наричали я Малката Нощна Царица. Звездитѣ ѝ се усмихвали. А месецътъ, когато я видѣлъ за първи пѣтъ — смигналъ ѝ, а после и кимналъ съ глава. Смигнала му и пеперудката и литнала къмъ него. Но когато го наближила и видѣла колко е огненъ, спомнила си думитѣ на Дѣдо Господъ.

„Той ме вика за да опърли крилцата ми“, — рекла си тя. „Сигурно го е ядъ, че нѣма такива крилца.“

И се върнала.

И се върнала.

Хвърчала много години доволна и честита Малката Нощна Царица.

Една вечеръ — презъ пролѣтътъ било — на пеперудката станало студено, та се отбила да се понагрѣе на единъ овчарски огънь.